

PIENOKAISET.

Yksitoista Kuva
Oskar Pletschin
piirustamaa.

Helsingissä,
G. W. Edlundin kustannuksella, 1869.

PIENOKAISET.

Pienokaiset.

Osake-Piiriksi

Osake-Piiriksi

Osake-Piiriksi

128 Näytetty: L. Heimburger.

Helsingissä,
J. Simelius'en perillisten kirjapainossa, 1869.

PIENOKAISET.

Yktoista Kuva
Oskar Pletschin
piirustamaa.

Helsingissä,
G. W. Edlundin kustannuksella, 1869.

Cuuti, mun wauwani, nukkufaa
 Unta sokurin-makeaa!
 Itse ma kehtoa soutaisin,
 Jos waan wiipyä joutaisin.
 Mutta mulla on suuri työ.
 Napistukko se torua taitaa,
 Jos en läksyä walmiiks laita.
 Mut kun lomahetkeni lyö,
 Kohtapa mamma jällehen juoksee
 Omien wauwa kultien luokse.

Shopas, Pekka, min miettehes maksaa,
Latinatako luet wai Sakkaa?
Jokohan wirtaa maisterin täytät,
Taikkapa tohtorin oppia näytät?
Käynnytpä lienewi waikeaks,
Koska on apuna silmää kaks!
Näytäpä kirjäs — no, näitkös furin!
Tohtori pitikin kirjan nurin!

Oiskis forsat lampehen!
 Pikku Drjõ poikanen
 Kumppalikfi heillen!
 Kaiken kesän forsat ui,
 Naisesti pulikoi,
 Syksyllä he teilleen
 Lähtee, lentää kauas pois,
 Missä lämpimämpi ois.

Niin myös, Drjõ poikanen,
 Kosk' on wesi lämpöinen,
 Pulikoitse tässä.
 Ennenkin kuin kylmä jää
 Vielä kasvaa kerkiiä
 Kylpy=ammeheessä,
 Lapsi wiedään kylwystään
 Mitin syliin lämpimään.

Kun pupu jändni pienoinen,
 Kuink' olet hieno ja pehmoinen!
 Kuink' korvas on pitkät, taitais luulla
 Sun voimas wirstojen päästä kuulla.
 Ja kehräilmäs ne melkein on suuret
 Kuin lumpeen lehdet tai nauriin juuret.
 Nyt katselet maahan, nyt taiwahalle,
 Nyt wäsempahan, nyt oikealle,
 Waan etpä näe kuin Miri häijy
 Sun henki parkaas hiipien wäijyy.
 Ma pelkään, pupu, sä saanut lienet
 Kyll' isot filmät, mut aiwot pienet!

"Si peippo, pieni lintusein,
Suloinen sydänpäyein,
Miks multa poies lensit!
Ma talven kaiten syötin sun,
Waan kewään tullen jätit mun,
Ja kohta metsään rientsit."

"Siit' on nyt suru mielessäin
Kun uskoton sä olit näin
Paraalle ystävällen." —
Samassa tytön koreihin
Liwerrys wieno kuuluihin,
Jo tuli peippo jälleen.

"Si istupa hiljaa,
 Mun siskoni Miija,
 Kuin siiveä lammäs.
 Nyt olen mä mammas:
 Ma harjaan ja su'in,
 Jos sallit sen huvin,
 Ja laittelen pääs
 Kuin joutuis jo hääs."

"Ai, mammani kulta,
 Se tuntui kuin tulta!
 Jo tiitän, jo piisaa
 Nyt, pikkuinen Liisa!"

”**U**inne nyt Matti ja Lotta ja hauwa?
 Katso, laukut on heillä ja sauwa!”
 ”Hyväst’, hyväst’ jo, naapuri kulta!
 Kaukamaille jo mennähän sulta,
 Minä ja Musti ja pikkuinen Lotta, —
 Mälähän naura, se aiwan on totta! —
 Matkustelemme nyt kaikkia maita,
 Sitä kun tulevi vastahan aita;
 Senhän takan’ on maailman loppu.
 Hyväst’, hyväst’, jo meillä on hoppu!”

ristittynä on mies —

Paita-ressu ois sopivampaa!

Tokkohan tulkas on nähnyt kappaa?

Toinen sukka — sen kissa ties,

Mihin pajupehtohon tarttui!

Sielläkö reikäkin kelttiin kanttui?

Seiscepa siinä ja sermia nuolee,

Luntenpa nälkähän warmaan kuolee. —

”Mamma jos pötkyjä saada jo woisi!” —

”Pötkyjä? Liika se kunnia oisi!”

Taiwahalla, kas! kuu jo kulkee.
Unonen lapsen silmät sulkee,
Tyynyn päälle jo pääkin waipuu;
Ensinpä ristihin sormet taipuu:
Isä armias, taiwahastas
Katso tätäkin pientä lastas!
Enkelis suojakseni laita,
Sitten ei mua mitään haittaa!
Amen.

